

Štěňata

Jaro je také obdobím, kdy do našich řad přibude hodně nových kamarádů – narozených štěňátek. Se štěňaty je větší zábava než s dětmi. Víte proč? Strašně rychle rostou – úplně před očima. No vážně, můžu to odpřísáhnout. Naší kamarádce Sofii se totiž loni štěňata narodila a naše smečka je často chodila navštěvovat a pozorovat. První den by nikdo neřekl, že z těch pištících bochánků budou jednou pejsci. Růžové čumáčky, úplně mrňavé uši, oči žádné a nožičky, které neuměli používat. No vážně, hrůza. Páníček říkal, že jsem také tak vypadal, když jsem se narodil. Ale tomu nevěřím. Nikdy jsem nemohl vypadat jako malá, bezmocná myš! Málem jsem se urazil. Abyste si nemysleli, že jsem nějaký neurvalec. Sofince jsem samozřejmě neřekl, že se mi její děti nelíbí. Zdálo se, že je na ně pyšná, a tak jsem jí nechtěl kazit radost.

Ale už za pár dní, když jsme opět přišli na návštěvu, bylo vidět, že se štěňata začínají proměňovat. S trochou představitosti získávala podobu malých psíků, lezla sem a tam, vyrostla a jejich kožičky byly buď úplně bílé, nebo dokonce měly stejnou barvu jako ten můj. Byl jsem hodně zvědavý, co se bude dít dál...

S naší smečkou jsme měli jiné plány a na další návštěvu jsme se dostali až po delší době. Čekalo nás překvapení. Z upištěných myší se stali pejsci. Tedy spíš chlupaté koule s nezbednými černými očkami. Lezli jeden přes druhého, kousali si navzájem uši. Bojovali o nejlepší místo při krmení, hráli si s plyšovými hračkami, skákali a ve stejném

okamžiku usínali, jak je jejich dovádění unavilo. Byli prostě nádherní. Přesně tak jsem musel vypadat, když jsem byl štěně. Hned jsem Sofince pošeptal do ouška, jaké má krásné děti. A dnes jsem to myslel upřímně!

Bylo jich osm – čtyři holčičky a čtyři kluci. Aby je páníčci poznali, měli na zádech namalované barevné tečky. Také jsme se dozvěděli, že všichni už mají nové budoucí rodiny a že jedna holčička, ta fialová, která se jmenuje Nelly, bude bydlet blízko nás, a tak se stane naší kamarádkou. To je skvělá zpráva. Pěkných mladých slečen není nikdy dost.

Ta mrňata všechna pohromadě, než se rozešla ke svým novým páníčkům, jsme viděli ještě dvakrát. Pokaždé byla hezčí a hezčí. Nádherní pejsci, se kterými byla úžasná zábava. Narostly jim delší chlupy, do správné velikosti dorostla ouška i ocásky, učili se štěkat, jíst z misky, chodit na vodítku, čurat na travičku a vůbec všechno důležité, co má správný pes umět. Jen nosit bažanty ještě neuměl ani jeden, to se musí naučit až později při loveckém výcviku. Teprve potom to budou pořádní retrívři, alespoň tak to vidím já.

Jarní hrátky

Zdá se, že i našeho páníčka Dana jaro baví. Vstává brzy ráno, vezme si foťák a společně vyrážíme na dlouhé procházky. Nejčastěji do Prokopského údolí, je tam krásně a každý z nás si tam může dělat, co chce. Já nejraději čmouchám, honím bažanty a zajíce, Tedík chodí rozvázně okolo a hledá nejlepší místo pro vyhrabání té nejhlubší díry a Oliver vyhlíží fenky. Páníček mezi námi pobíhá a fotí. Potřebuje prý fotky do knížky. To je samé: sedněte si spolu před tenhle keř a dívejte se na mne. Ruperte, kam se to koukáš? Down! Zůstaň! Otoč hlavu! Otevři oči. Nedrbej se za uchem... No, mezi námi, být celebrita je pěkná otrava. Ale jestli máme být jednou slavní, tak to musíme vydržet. Největší radost páníček má, když si začneme společně hrát, skáče, koušeme si uši, pereme se o jeden klacek, válíme se na zádech a jen tak z legrace na sebe ceníme zuby. To jsme pak „kluci šikovní, fotogeničtí“ a „pašáci“. Rádi mu vyhovíme. Nás to totiž taky dost baví.

Zábava se ještě zlepší, když s námi na procházku vyrazí další pes. Jedna z našich nejoblíbenějších kamarádek je Jessina. Páníček říká, že je to vořech, ale moc se mi to nezdá. Určitě musí mít krev a geny z nějakého loveckého psa. A to hodně šikovného. Je totiž neuvěřitelně rychlá a mrštná. Kam se na ni my, retrívři, hrabeme. Když se rozeběhne, vůbec jí nestačíme, a tak raději předstíráme, že nás víc baví čmouchání a hrabání a že momentálně na běžecké závody nemáme náladu. Ona před námi poskakuje a štěká, ať už si konečně jdeme hrát. My chvíli děláme fóry – to aby si nás vážila – a pak s ní několik koleček oběhneme. Když se zadýcháme, leheme si do stínu a povídáme si o psím životě, o tom, co máme rádi, co kdo dokáže a tak.

Jednou, ani nevím proč, Jessina prohlásila, že ona je nejlepší skokanka z nás všech. A Tedík hned na to: „Nevytahuj se a dokaž to! Že nás nepřeskočíš všechny tři najednou?“ Jessina se nenechala dlouho pobízet, řekla, že je to pro ni hračka. Odrazila se a dlouhým, ladným skokem nás všechny tři lehce přeskočila, dalo by se říct, že téměř přeletěla. Ano. Má pravdu. Skáče nejlépe ze všech psů, které známe.

